

Arany Júlia

Világszerte Nr. 1

Michelle Smart

Elégtétel

Julia James

Bizarr ajánlat

Natalie Anderson

Modern tündérmese

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Michelle Smart, 2020 – Vinton Kiadó Kft., 2023

A mű eredeti címe: *His Greek Wedding Night Debt*

(Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• Magyarra fordította: Szabó Júlia

© Julia James, 2019 – Vinton Kiadó Kft., 2023

Eredeti címe: *Billionaire's Mediterranean Proposal*

(Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• Magyarra fordította: Várnai Péter

© Natalie Anderson, 2020 – Vinton Kiadó Kft., 2023

A mű eredeti címe: *Shy Queen in the Royal Spotlight*

(Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• Magyarra fordította: Csató Gabriella

Nyomtatásban megjelent: az ARANY JÚLIA 62. számában, 2023

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-740-8

• Kép: Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2023

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-781-4351; e-mail cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Michelle Smart
Elégtétel

1. FEJEZET

Helena Armstrong gondolatban kipipálta az összes pontot a tennivalók listáján.

Szolid smink? Megvan.

Tökéletes, rendezett frizura? Megvan.

Ezüst és kék mintás, enyhén bővülő szoknya, tiszta és gyűrődésmentes? Pipa.

Fekete blúz, szintén tiszta és gyűrődésmentes? Megvan.

Fekete harisnyanadrág? Megvan.

Fekete magas sarkú cipő, amiben alig tud járni? Megvan.

Szemüveg? Pipa.

Az összetekercselt építészeti tervek? Azok is megvannak.

Nyugodt szívű működés? Nos, az sajnos hibádzott. De senkinek sem adatik meg minden.

Helena felkészült, amennyire csak lehetett élete első nagy dobására. A tervek, amelyeken egy teljes hónapig éjt nappallá téve dolgozott, készen álltak arra, hogy bemutassa őket a titokzatos ügyfélnek.

Eddig ügyvédek képviselték az illetőt, hogy teljesen névtelen maradjon – ami lázas találgatásokhoz vezetett, hogy vajon ki lehet az. Összesen öt építészirodát hívtak meg a pályázatra, és úgy szólt a kiírás, hogy a győztes építész egy meg nem nevezett görög szigetre repítik, ahol egy ezer négyzetméteres, hagyományos stílusú villát kell felújítania egészen az alapoktól. Minden irodának egy görögül tudó és a klasszikus európai építészetet ismerő építész kellett a pályázatra neveznie. Helenának görög volt az édesanyja, és mindig is rajongott az ókori építészetért, úgyhogy az ő irodájukban nem volt kérdés, ki lesz a jelölt.

Igaz, hogy három éve be sem tette a lábát Görögországba, aminek megvolt az oka, de igyekezett teljes erőbedobással dolgozni. Nem gondolta, hogy komoly esélye lenne a győzelemre, mivel valószínűleg ő a legfiatalabb építész a legkevesebb tapasztalattal. Mégis ez egy remek lehetőség, és a megbízás kivételesen nagyvonalúan fizet. Nemcsak a cég kaszálhatna hatalmas összeget, de a vezető építész bónuszt is kapna a munkakezdetkor, és még egyet a villa befejezésekor. A pénz lehetővé tenné Helena számára, hogy kifizesse az adósságait, sőt még maradna is belőle nem is kevés.

Helena lassan besétált a tárgyalóterembe. Még ott visszhangzottak a fülében, ahogy a kollégái sok szerencsét kívántak neki. Stanley már a teremben volt, és bátorítón odabiccentett neki. Ő volt az egyik vezető építész, aki öt évvel ezelőtt a szárnyai alá vette Helenát. Stanley-n kívül jelen volt a másik két vezető partner, valamint egy asszisztens és a titokzatos ügyfél. A férfi háttal állt neki, és nem tett erőfeszítést, hogy üdvözlje.

Az első gondolata az volt, hogy a fickó valami híresség lehet, mert bár mindenkinek hátat fordít, mégis tisztelettel adóznak neki.

Helena fűrgén odasétált a kijelölt helyére az ismeretlennel szembe, és már jó előre meleg üdvözlő mosolyt illesztett az ajkára. Aztán meglátta a férfi arcát.

Abban a pillanatban minden szinte megsemmisült, teljes üresség támadt az elméjében.

Az előtte ülő férfi Theo Nikolaidisz volt. Ugyanaz a Theo Nikolaidisz, akit három éve – huszonnégy órával az esküvőjük előtt – elhagyott.

Theo nem is próbálta elrejtteni önelégült vigyorát.

A pillanatot, amikor Helena Armstrong ajkán elhalt a mosoly, ki kellett élveznie... Felállt, kinyújtotta a kezét, és várakozóan oldalt biccentette a fejét.

– Jó reggelt, Helena! – mondta még szélesebb mosollyal, és örömmel látta, ahogy a vér a lány arcába szökik. – Milyen jó újra látni téged!

Ezer évig el tudta volna nézni ezt a döbönt rémületet, ezt az ijedt pillantást, amely ide-oda

cikázott az arca és a kinyújtott keze között.

Hosszú szünet után, amelynek tartama már-már az udvariatlanság határát súrolta, a lány feléje nyújtotta finom, fehér, rövidre vágott körmű kezét. De csak egy tized másodpercre fogta meg az övét, mielőtt sietve visszahúzta a sajátját.

– Mr. Nikolaidisz – motyogta, miközben helyet foglalt, és letette a padlóra az aktatáskáját.

Anélkül, hogy a férfira nézett volna, az előtte lévő asztalra rakta a tervterecskét.

– Maguk ketten ismerik egymást?

A kérdés az egyik partnertől érkezett. Elég idős volt ahhoz, hogy Helena apja legyen, de a tekintet, amelyet Helenára vetett, nem volt kifejezetten atyai. Theo a legszívesebben behúzott volna neki egyet, de uralkodott magán.

– Helena és én régi barátok vagyunk. Ugye, *agapi mou*?

A szavak hallatán a lány Theóra nézett. Természetes telt ajka elkeskenyedett, sötétbarna szemében harag villant.

Tényleg azt hiszi, hogy máris van oka dühösnek lenni? Hiszen ez még csak a kezdet!

A lány biccentett, majd lecsavarta a fedelet a tervet tartalmazó, henger alakú tokról.

– Kezdhetjük?

Theo széttárta a karját.

– Igen. Mutasd meg a terveidet! Hadd lássam, tényleg olyan tehetséges vagy-e, mint ahogy mondják.

A lány szeme résnyire szűkült, aztán káprázatos műmosolyt öltött magára.

– Ezt neked kell megítélned.

– Hidd el, *agapi mou*, a saját bőrömon tapasztaltam meg, hogy a hírnév éppoly csalóka lehet, mint a látszat.

Helena volt a legszebb nő, akit Theo valaha látott. Először a szülőföldjén, Agon szigetén találkozott vele. A barátját, Thészeusz herceget látogatta meg a palotájában. Mivel gyönyörű nap volt, úgy döntött, hogy sétát tesz a palota kertjében. Ott pillantotta meg a fiatal nőt, aki Artemisz istennő szobra mellett ült egy padon. Az ölében nyitott rajztömb, a kezében ceruza. Kissé előrehajolt, így gesztenyebarna haja az arcába és keskeny vállára hullott. Aztán amikor zavartan hátrasimított egy tincset a füle mögé, előbukkant az arca, amely a hatalmas szemüveg ellenére is lenyűgözte Theót.

Csendesen a lány mögé lépett, és átkukucskált a válla fölött. Az ismeretlen szépség a palotát rajzolta le, méghozzá gyönyörűen. Bár csak grafitceruzát használt, mégis nagyon valóságos volt a rajz. Még azt is sikerült megragadnia, ahogy a fény visszatükröződött néhány ablakon.

Theót elbűvölte ez a rendkívül tehetséges és feltűnően szép teremtes. Legszívesebben piederasztalra emelte volna, hogy hódoljon neki, ahogy az ősei sok évszázaddal ezelőtt Artemisznek.

Nagy kár, hogy nem vette figyelmeztető jelnek a szobrot, amely első találkozásuk tanúja volt. A legenda szerint Artemisz megesküdött, hogy soha nem házasodik meg.

De az istennővel ellentétben Helena csak az esküvőjük előtti napon említette meg a házasságtól való idegenkedését. Ostoba módon nem hitt neki, azzal nyugtatta magát, hogy a lány csak ideges. Persze hogy eljön az Agon-székesegyházba.

Amikor Theo ma visszagondolt arra az időszakra, gyakran eszébe jutott, hogy tulajdonképpen köszönettel tartozik Helenának. Az elmúlt három évben unalmas, hétköznapi életet kellett volna élnie, így meg folytathatta megszokott életmódját. Helena a visszalépésével szabadságot adott neki. És ő kihasználta ezt a szabadságot, de csak egy bizonyos pontig.

Három év telt el a nyilvános megaláztatás óta, de Theo még mindig nem feküdt le más nővel. Pedig próbálkozott, de úgy tűnt, hogy korábban kielégíthetetlen libidója semmivé lett egy szempillantás alatt. Ő, aki bármelyik nőt megkaphatta volna, elvesztette minden érdeklődését az ellenkező nem iránt. Persze voltak randevúi – mindegyik azért, hogy Helena orra alá dörgölje, mit hagyott ki –, de semmi több.

Ami kisebb bosszúságnak indult, komoly problémává vált. Theo nem akart tartós kapcsolatot. Soha többé nem akart szeretni, soha többé nem tudott volna megbízni senkiben. De még csak harminchárom éves volt – túl fiatal ahhoz, hogy élete hátralévő részét önmegtartóztatásban töltsse.

Aztán hat hónappal ezelőtt olvasott egy rövid tudósítást egy építészeti magazinban. A Staffords Építésziroda bejelentette, hogy felvették Helena Armstrongot, egy frissen végzett építészt. Mellékeltek róla egy szemcsés fényképet is. Másnap reggel erekcióval ébredt, először azóta, hogy a lány elhagyta. De a megkönnyebbülés, amit a libidója visszatérése okozott, nem tartott sokáig. Még aznap este részt vett egy barátja jachtján tartott partin, ahol egy sereg hiányosan öltözött fiatal nő volt jelen... és semmi sem történt. Csak amikor már egyedül feküdt az ágyban, lehunyta a szemét, és elképzelte Helenát meztelenül, ébredt fel benne újra a vágy.

Hirtelen tudta, mit kell tennie. Vissza kell szereznie Helenát! Ezúttal úgy fog vele bánni, ahogy három évvel ezelőtt kellett volna. Eléri, hogy a lány újra beleszeressen, aztán elhagyja.

Talán ezután végre képes lenne elfelejteni őt, és élni az életét.

Visszatekintve Helena nem is tudta, hogyan élte túl az elmúlt órákat. Ahogy késő este hazafelé utazott a metróval, hátrahajtotta a fejét, és lehunyta a szemét.

Vajon csak álmodta az egészet?

Tényleg Theodorosz Nikolaidisz volt az a titokzatos ügyfél, akinek az elmúlt két hónapban dolgozott?

Valahogy sikerült összeszednie magát, és megtartania a prezentációt. Pontosan tudta, hogy minden egyes szó csak időpocsékolás, de a büszkesége nem engedte volna, hogy ne a tőle telhető legjobb teljesítményt nyújtsa. Ha Theo egy másik irodát választ is, legalább a kollégái nem vádolhatják azzal, hogy nem tett meg mindent.

Az előadása végén a férfi egyetlen kérdést sem tett fel, csupán az órájára pillantott. Aztán felállt, megköszönte mindenkinek a fáradozását, rákacsintott Helenára, és elköszönt.

Sem Helenának, sem a vezető partnereknek, sem a többi munkatársnak nem kellett hangosan kimondania, hogy semmi esély, az utána következő sokórák csönd magáért beszélt. Minden munka, amit Helena a tervekbe fektetett, minden segítség és támogatás, amit a kollégái nyújtottak neki... mindez a semmiért volt.

Mély lélegzetet vett, és nem törődött azzal, hogy a metrókocsi áporodott, poshadt levegője tölti meg a tüdejét.

Ennyi idő után újra látni Theót...

Ne gondoldj rá! – utasította magát, de éppúgy nem tudta megakadályozni, hogy az emlékek tárháza kinyíljon, mint ahogy egy gyerek sem tud ellenállni egy zacskó édességnek.

Csak úgy szeszélyből sétált végig a palota kertjén azon a három évvel ezelőtti napon. A mester-diplomája megszerzése érdekében keményen dolgozott, szüksége volt egy kis szünetre. Ezért úgy döntött, hogy rövid pihenőt tart az anyja családjánál Agon szigetén. A szigeten mindig sütött a nap, az életet könnyebbnek és szabadabbnak érezte.

Egy reggel korán ébredt, és elhatározta, hogy meglátogatja a palotát. Már gyerekkorában is imádta az épületet.

A vázlatfüzetével, néhány ceruzával, egy üveg vízzel és egy szendviccsel felszerelve ült le egy padra, és kezdte el lerajzolni a világ legcsodálatosabb épületét.

Öt óra elteltével hirtelen úgy érezte, hogy figyelik. Pont abban a pillanatban nézett fel, amikor az idegen halkan a fülébe súgta:

– Ön nagyon tehetséges, hölgyem. Elárulja a nevét?

A fickó hihetetlenül jóképű volt. Magas és izmos, rövid barna hajú, de a zilált tincsek végét szőkésre fakította a nap, és a bőre barnasága is arról árulkodott, hogy élete jelentős részét a szabadban tölti. Amikor Helena belenézett finom nevetőránccokkal körülvelt jégkék szemébe, a szíve mintha kihagyott volna egy ütemet.

Most, több mint három évvel később, az irodai találkozásukkor pontosan ugyanezt érezte.

Több mint három évvel később Helena még mindig fizette a palotában tett rögtönzött látogatás árát.

Elérte az állomást, ahol le szokott szállni. Vállára vette a táskáját, kilépett a metróból, és felballagott a meredek mozgólépcsőn. Odakint esett az eső. A pocsolya, amelybe pillanatokkal

később belelépett, azonnal eláztatta lapos vászoncipőjét.

Fantasztikus! Már csak az hiányzik, hogy elüsse egy busz, és akkor teljes lesz a napja.

Mire elérte az alagsori lakását, a ruhája olyan vizes volt, mint a lába.

Odabent jéghideg volt. Reszketve szidta magát, amiért azt hitte, hogy május elején végre emelkedni fog a hőmérséklet.

Bekapcsolta a fűtést, levetette átázott ruháit, és belebújt egy vastag frottírköntösbe. Aztán megengedett magának egy forró fürdőt. Váratlanul megszólalt a csengő.

Sóhajtvá levette a szemüvegét, és a tenyerébe temette az arcát. Teljesen erőtlennek érezte magát.

Amikor másodszor is csengettek, elzárta a csapot, és visszatette a szemüvegét. A három év alatt, amióta itt lakott, csak egyetlen váratlan látogatója volt: egy futár, aki azt remélte, hogy átvesz egy küldeményt az emeleti lakásban lakó házaspárnak.

Az ajtóhoz osont, óvatosan kikukucskált a kémlelőnyíláson, és ijedten visszahőkölt.

Hogy a fenébe találta meg?

Ismét csengettek.

Vadul dobogó szívvel tett még néhány lépést hátra. Hacsak Theo nem fejlesztett ki röntgenlátást, semmiképpen sem tudhatta, hogy itthon van. Visszamenekült a fürdőszobába.

Ez volt az a pillanat, amikor a férfi rátenyerelt a csengőgombra, és Helena nem sokáig bírta az átható, vijjogó hangot.

A döbbenet, amely akkor érte, hogy a tárgyalóban meglátta Theót, elmúlt, és átadta helyét a lángoló dühnek. Sietve visszatért, elhúzta a három reteszt, kinyitotta a biztonsági zárat meg a normál zárat, és feltépte az ajtót.

És ott állt a férfi, fekete ingben és fekete nadrágban.

– Meglepetés! – kiáltotta, és az arcán széles vigyor ült.

Ezt Helena akár lelkesedésnek is vélhette volna, ha nem villámlik olyan haragosan Theo jégkék szeme.

2. FEJEZET

Theo adott magának egy pillanatot, hogy kiélvezze Helena dühös arckifejezését, majd besurrant mellette a lakásba.

Miközben lerúgta a cipőjét, letörölte az arcáról az esőcseppeket.

– Egész kellemes itt – állapította meg.

Helena becsukta az ajtót, és háttal nekidőlt.

– Mit keresel itt?

A férfi feléje fordult, és fájdalmat színlelve a mellkasára szorította a kezét.

– Úgy tűnik, a találkozásunk nem tesz boldoggá, *agapi mou*.

– A malária szívesebben látott vendég lenne nálam. Te jó ég, Theo, három év telt el! Titokzatos ügyfélként felbukkansz a munkahelyemen, majd a házamban? Mi ez az egész?

– Gondoltam, szeretnéd tudni, hogy nyertél.

A lány a homlokát ráncolta.

– Micsoda?

– Megnyerted a pályázatot. Tiéd a győzelem! – A férfi olyan szélesen vigyorgott, amennyire csak tudott. *Theos*, hogy élvezte a helyzetet! – Gratulálok! Te építheted fel az új otthonomat. Akár ihatnánk is egyet a remek hírre, nem gondolod?

Helena elsápadt.

– Miről beszélsz?

– És az alkohol mindig megkönnyíti, hogy az unalmas részletekről tárgyaljunk. – Theo a hűtőhöz ment, és kinyitotta. A szűkös kínálattal szembesülve színpadiasan felsóhajtott. – Nincs fehérbor. Hol tartod a vöröset?

– Nincs borom.

– Nincs? És bármi más alkoholos ital?

– Semmi ilyesmi nincs itthon.

Theo kihúzta a zsebéből a telefonját, és rákacsintott a lányra, miközben az ujjenyomatával feloldotta a képernyőt.

– Ezen könnyen segíthetünk.

– Várj! Azt mondod, hogy megnyertem a pályázatot?

– Igen, így van. Gratulálok!

Helena összehúzta a szemöldökét, a gyanakvása egyre nőtt.

– Nem értem, miért vágsz ilyen morcos képet. Nem olyan nagy bűn néha mosolyogni.

Theo egyre jobban és jobban élvezte, hogy ingerelheti a lányt.

– Mosolyogni fogok, amint elmagyarázod, miért személyesen jöttél el hozzám, ahelyett hogy hivatalos úton értesítetted volna a főnökömet. És azt is tudni szeretném, ki adta meg a címemet. Mellesleg jó lenne, ha abba hagynád végre a hűtőm és a szekrényem átkutatását!

– A konyha tartalma jól mutatja az ember jellemét – válaszolta a férfi, és kihúzta a következő fiókot, amelyben egy tekerics alufóliát, frissen tartó fóliát és két konyharuhát talált.

– Ahogy az is, ha valaki a tulajdonos kifejezett kérése ellenére is tovább kutakodik egy idegen lakásban – szúrta vissza Helena.

Theo újabb színpadias sóhajjal becsukta a fiókot. A jelek szerint Helena épp annyira idegenkedett a főzéstől, mint három évvel ezelőtt.

– Ettél már? – kérdezte a lánytól.

– Ne... Igen.

Theo nevetett egy nagyot a nyilvánvaló hazugságon, és ismét elővette a mobiltelefonját.

– Mit szeretnél?

– Hogy ne viselkedj úgy, mint egy hiperaktív gyerek! Térj a lényegre, aztán tűnj el a lakásomból!

Theo elkomorult, majd beírt valamit a telefonjába.

- Így kell beszélni azzal az emberrel, aki gazdaggá tesz?
- Ha a gazdagság jelentene neked valamit, már régen hozzád mentem volna feleségül.
- Jaj! – A férfi a szívéhez kapott. – Látom, sokat élesedett a nyelved az elmúlt évek során.
- Neked viszont a hallásod romlott sokat. Válaszolnál végre a kérdésekre?
- Melyikre? Olyan sok mindent kérdeztél.
- Kezdheted azzal, hogy honnan tudod a címemet.

– Az anyádtól. – Egy fénykép keltette fel a férfi figyelmét. A képen Helena egy aranyos kisgyereket ölelt magához. Theo megérintette az üvegkeretet a gyermek arca mellett. – Ki ez?

A lány figyelmen kívül hagyta a kérdést.

- Felkerested az anyámat?
- Téged akartalak megkeresni, *agapi mou*. Ki tudna neked segíteni, ha nem az anyád?

Helena szúrós szemmel nézett rá, de Theo nem zavartatta magát.

Ezt a jelenetet már sokszor elképzelte, mióta kiötlötte a tervét. Minden a lehető legjobban alakult, két dolgot kivéve: hogy teljesen átázva érkezett meg Helena bejárati ajtajához, és hogy a lány ronda szürke frottír fürdőköpenyt viselt. Az ő fantáziájában Helena selyemkimonóba burkolózott, amely lágyan ölelte körül csodálatos idomait.

Theo azonban ezt sem bánta. Akár egy krumpliszákot is viselhetett volna Helena, akkor is ő kellett volna neki, senki más. Mégis megfogadta, hogy az első adandó alkalommal elégeti ezt a csúfságot.

- Mikor találoztál az anyámmal?
- Három hónappal ezelőtt.

Theo megint a fotót bámulta.

- Ki az a gyerek, akit a kezében tartasz?
- Ne válts témát! Furcsa ez az egész... Az anyám nem is mondta, hogy találkoztatok...

Theo elvigyorodott.

- Mert megkértem, hogy ne tegye.
- Miért?
- Elmondom, ha elárulod, ki az a gyerek a képen.

Helena gyereke nem lehetett. Először is az anyja említette volna. Másodszor ez a lakás még egy embernek is kicsi, nemhogy kettőnek, esetleg háromnak.

Nem mintha érdekelné, van-e szeretője vagy élettársa Helenának. Rendben, érdekli. De csak abban az értelemben, hogy magát ostorozza, amiért ő soha nem feküdt le a lánnyal. Pedig Helena akarta. Minden trükköt bevetett, hogy elcsábítsa. Theo azonban helyesen akart cselekedni, mivel a lány szűz volt, ő meg azt hitte, hogy beleszeretett. És hogy örökké együtt lesznek. Várni akart az igazi szexszel az esküvőjükig, elvégre úgy gondolta, előttük áll az egész élet. Minden mást persze csináltak, csak „azt” nem. De aztán Helena az utolsó pillanatban dobta őt... És Theo ott maradt porig sújtva, megalázva, tele beteljesületlen vágyakkal. Csoda, hogy azóta sem tud megbirkózni bizonyos helyzetekkel?

Helena vágott egy grimaszt.

– A főnököm unokájával vagyok azon a képen. Most pedig ne bámuld a fotóimat, légy szíves! Inkább mondd meg, miért kerested fel az anyámat!

Nem csoda, hogy szegény anyja gondolkodás nélkül teljesítette Theo kérését. Ő még abban a hitben nőtt fel, hogy egy nő köteles engedelmeskedni a férfiaknak. Helena már azt is értette, miért tűnt olyan idegesnek az asszony a legutóbbi találkozásukkor. A szíve mélyén szerette volna figyelmeztetni a lányát, hogy Theo újra feltűnt a színen, végül mégis hallgatott. Tisztában volt vele, milyen következményekkel jár, ha valaki fellázad egy erős, befolyásos férfi ellen.

- Ezt már mondtam. Meg akartalak találni.
- Remélem, nem ijesztetted meg nagyon.
- Miért tettem volna? – csodálkozott a férfi. – Kedvelem az anyádat.
- Rendben, a kutatásaid sikerrel jártak. Megtaláltál, amihez szívből gratulálok! Most már

nyugodtan hazamehetsz.

A férfi olyan pillantást vetett rá, amitől Helena pulzusa meglódult. Azt kívánta, bár csak biztosra vehetné, hogy ennek csupán a düh az oka. Theo mindig is különleges hatással volt másokra. Bár a szó klasszikus értelmében nem volt jóképű, hihetetlen vonzerővel rendelkezett, amitől mindenki úgy érezte, mintha szert tett volna egy új legjobb barátára.

Három csodálatos hónapon át Theo csak Helenára figyelt. Úgy bánt vele, mint egy hercegnővel. Nem volt semmi, amit meg ne tett volna érte. Ha a holdat kéri tőle, azt is lekapta volna lasszóval az égből. Ha feleségül ment volna hozzá, semmiben sem szenvedett volna hiányt... Illetve egyvalamiben mégis: le kellett volna mondania a szabadságáról. Theo ugyanis elvárta, hogy az élete csak róla és az ő igényeiről szóljon.

Az esküvő előtti napon, a szüleivel elköltött sorsdöntő ebéd után Helena kénytelen volt tudomást venni titkos félelmeiről, amelyek napról napra erősödtek. Attól rettegett, hogy néhány év múltán olyan lesz, mint az anyja – félénk kiséger, aki a férje kedvéért habozás nélkül feladta az álmait, és úgy függött tőle, mint egy kisgyerek.

Kiszabadulni Theo bűvköréből nehéz volt, nagyon nehéz. De Helena soha nem bánta meg a döntését. Még ha fáj is a szíve minden alkalommal, valahányszor képet látott róla a bulvársajtóban – egy-egy csinos modell társaságában –, ez csak a kihunyófélben lévő szerelem apró utórezgése volt.

A jégkék szempár tekintetétől meg kellett volna borzongania, de épp ellenkezőleg: előntötte a forráság.

Pedig pontosan tudta, hogy ezt nem szabad. Csírájukban kell elfojtania ezeket az érzéseket.

Helena sarkon fordult, a lakás ajtajához viharzott, és feltépte.

– Kifelé!

Ez az ő otthona. A menedékhelye. Azt akarta, hogy a férfi azonnal tűnjön el, még mielőtt engedne a vágynak, hogy egy jókora pofonnal törölje le a képéről azt az önelégült vigyort... Vagy hogy sírva fakadna... és ami még rosszabb, a karjába vetné magát.

Theo kilépett a konyhából, de a küszöbön megállt, és szomorúan megrázta a fejét.

– De még nem is beszéltünk a projekt részleteiről.

– Nem érdekel! – vágta rá Helena. – Három évvel ezelőtt megmondtam neked, hogy soha többé nem akarlak látni. Ha tudtam volna, hogy te vagy a titokzatos ügyfél, eszembe se jutott volna pályázni.

– Tudom. – Újabb kacsintás következett. – Pontosán ezért tartottam titokban a kilétemet, és kértem meg az anyádat, hogy ne szóljon a látogatásomról.

Helena megborzongott, és nem tudta, hogy a folyosóról érkező jeges szél vagy Theo szavai miatt.

– Tehát... tehát szándékos volt? Azt akartad, hogy jelentkeznek?

Theo ismét hunyorított.

– Azt mondják, az ördög a részletekben rejlik, *agapi mou*. És minden apró részletnek jelentősége van. Pontosán ide akartam eljutni, ahol most tartunk. A helyére került a kirakós utolsó darabkája is.

Helena lassan becsukta az ajtót.

– Vagyis ez egy csapda volt?

A férfi szánakozva nézett rá.

– Persze. A pályázatot kifejezetten a te személyedre szabtam.

– Nem. – Helena megrázta a fejét, hogy elhallgattassa a zúgást a fülében. – Az nem lehet! Hiszen eredetileg nem is engem kértek fel a...

– Mint mondtam, az ördög a részletekben rejlik – emlékeztette a férfi, és jelentőségteljesen elvigyorodott. – Fontos volt, hogy ne ébredjen benned gyanú, mert akkor nem harapsz rá a csalira.

– Azt mondd, mindenképpen én nyertem volna?

Theo elgondolkodó arcot vágott.

– Kivéve, ha rémesen rossz terveket teszel le az asztalra. Ebben az esetben egy görög építésznek adtam volna a megbízást. De tudtam, hogy a terveid fantasztikusak lesznek.

– Tehát az összes többi építész csak az idejét vesztegette?

– A többi iroda, amely meghívást kapott, nem foglalkoztat görögül beszélő építészeket. Ha voltak olyan ostobák, hogy elindultak a pályázaton, holott nem feleltek meg a kiírásnak, arról nem én tehetek.

A férfi ártatlan képpel vonogatta a vállát, akár egy kisdíák a suliban, amikor megpróbálja meggyőzni a tanító nénit, hogy nem ő dobta be az ablakot.

Beletelt néhány pillanatba, mire Helena felfogta a férfi szavainak értelmét, és rájött, hogy ez itt egy bosszúhadjárat. Theo elégtételt akar venni.

Fogalma sem volt róla, hogyan lehet bosszút állni egy építészeti megbízással, de tudta, erre megy ki a játék.

Ő annak idején megalázó helyzetbe hozta Theót. Csak később tudta meg, a férfi egy órán át várt rá a templomban az oltár előtt, csak azután közölte a vendégekkel, hogy az esküvő elmarad. Határtalan önelégültségében egészen addig nem tudta elhinni, hogy Helena tényleg visszalépett, amíg ez teljesen nyilvánvalóvá nem vált.

– Nem fogadom el a megbízást.

– Ó, dehogynem!

– Tévedsz. – A lány megrázta a fejét. – Nem fogom. A világ összes pénze sem ellensúlyozhatja azt a gyötrelmet, amit ez a munka okozna nekem.

Theo ismét a mellkasára szorította a kezét, és olyan arcot vágott, mint egy aranyos kiskutya.

– Hát ez fáj, *agapi mou*. Békejobbot nyújtok feléd, és nem fogadod el?

– Ugyan már! Ez nem békejobb, hanem egy alattomos bosszúterv. Ilyen ostobának hiszel?

– Emlékszel a tervekre, amiket Szidirón szövögettünk? Ha megöröklöm a szidirói félszigetet, megtervezed a házunkat, hogy a gyerekeink ott nőjenek fel?

Szidiro egy kis görög sziget volt, ahol Helena élete legvarázslatosabb hónapját töltötte. Három éven át próbálta elfelejteni még a létezését is.

– Nos, szépséges Helenám – folytatta Theo –, a félsziget az enyém.

Ami értelemszerűen azt jelenti, hogy a férfi nagyanyja meghalt. Helena elsomorodott. Komoly veszteség lehetett ez Theo számára, aki tizennyolc évesen – három hónapon belül – mindkét szülőjét elvesztette.

Aztán hirtelen eszébe jutott valami. Ha a férfi azt tervezi, hogy házat épít a félszigeten, csak azért lehet, mert megházasodik. Tehát így akar visszavágni neki. Ráveszi, hogy tervezze meg a házat, amelyben a jövődöbelijével együtt akar élni.

3. FEJEZET

Theo új eljegyzése valószínűleg szintén egy viharos románc eredménye, ugyanúgy, ahogy kettejüké is az volt annak idején.

Elkerülhetetlen volt, hogy előbb-utóbb beleszeret a sok nő egyikébe, akikkel az elmúlt három évben randizott. Helena csak remélni tudta, hogy szegény lány tisztában van vele, mire vállalkozik.

Ami Helenát illeti, ő is pontosan tudta, mibe keveredik, ha elfogadja a megbízást.

– Részvétem a nagymamád miatt – mondta halkán.

– Mi? Jaj, nem, a nagy szerencsére él és virul. Nem megörököltem a félszigetet, hanem nekem ajándékozta.

– Örömmel hallom. De a munkát nem fogdom el.

– Emlékeztetlek, hogy nem te vagy az egyetlen, aki sokat kereshet ezzel a megbízással. – A férfi hangnemének megváltozása nem ígért semmi jót.

Helena nekidőlt az ajtónak.

– A Staffords Építészirodára gondolok – folytatta lazán Theo. – Láttam az üzleti könyveket. És tudom, hogy a cég a csőd szélén áll.

– Nem igaz!

– Az iroda bérleti díját is alig tudjátok kigazdálkodni. Közelgő elbocsátásokról pletykálnak. Nyár végére állítólag az alkalmazottak többségének vennie kell a kalapját. Ha a dolgok így mennek tovább, a céged karácsonyra bezár. Év végén már biztosan nem lesz munkád.

– Honnan tudod mindezt? – kérdezte a lány elhaló hangon.

Tudta, hogy Theo minden szava igaz. A Staffords komoly bajban volt. Márpedig ha a cég tönkremegy, ő is vele együtt bukik, hiszen nyakig úszott az adósságban. Gyakorlatilag egyik napról a másikra élt.

A férfi cinkosan ráhunyorított.

– Tájékoztam.

– Ha még egyszer rám kacsintasz, felpofozlak.

Theo szeme megvillant.

– Ha elfogadod a munkát, akkor pofozhatsz fel, amikor csak akarsz.

– Az első nap végére teljesen feldagadna az arcod.

– Legalább illene egy másik testrészemhez.

Hogy tehet ilyen illetlen célzásokat valaki, aki házasságot tervez?

Másrészt Theo mindig is szeretett flörtölni, emlékezett vissza némi keserűséggel Helena. A férfi az örületbe kergette, mert látványosan élvezte, ha a hölgyek figyelmének kereszttüzébe állhatott. Nem gondolta, hogy annak idején megcsalta volna... A három hónap alatt, amit együtt töltöttek, Helena jóformán egy pillanatra sem tévesztette szem elől. De mélyen legbelül mindig ott bujkált a félelem, hogy a férfi egyszer csak úgy dönt, kihasznál egy kínálkozó lehetőséget.

És ami azt illeti, elég gyorsan megvigasztalódott azután, hogy ő elhagyta. Alig néhány héttel később már egy magas, vékony szőke modellel mutatkozott, akit még számtalan hasonló, gyönyörű lány követett. Mind Helena tökéletes ellentétei, mert ő inkább alacsony volt, dús keblű, gesztenyebarna hajú, és különösebben szépnek sem tartotta magát.

Mintha Theo belelátott volna a lány fejébe, nem hagyott neki időt a további töprengésre.

– Fogadd el a megbízást, és nemcsak te jársz jól, hanem a céged is busás bónuszhoz jut, amire ugyancsak nagy szüksége van. És arról még nem is beszéltem, hogy további megbízásokat hozhat nektek a tény, hogy én benneteket választottalak. A nevem eléggé jó reklám.

Hirtelen megszólalt a csengő, amitől a lány összerezzent.

– Megérkezett a vacsoránk – jelentette Theo vidáman, és megindult az ajtó felé.

Helena, aki éppen ott állt, igyekezett elhúzódní, de olyan szűk volt a folyosó, hogy a férfi így is

hozzáért.

Hideg légáramlat zúdult be a lakásba, de Theo nem hagyta, hogy a lány sokáig fázzon. Gyorsan átvette a dobozt a fiatal futártól, és a kezébe nyomott néhány bankjegyet.

Aztán becsukta az ajtót, és miközben elindult befelé a nappaliba, a válla fölött odaszólt a lánynak:

– Te hozz evőeszközöket, addig én megterítek!

Helena szóra nyitotta a száját, de mielőtt válaszolhatott volna, Theo visszatért, és felrántotta a fürdőszoba ajtaját.

– Hol van az étkező?

– Sehol. Nincs étkezőm.

A férfi úgy bámult rá, mintha most vallotta volna be, hogy heroinfüggő.

– Akkor hol szoktál enni?

– Egy tálcát egyensúlyozok az ölemben, ha annyira tudni akarod. Nem értem, miért vagy még mindig itt? Mondtam, hogy menj el. Nem akarok veled enni.

– Megváltoztál, *agapi mou*. Régen nem voltál ilyen válogatós. Gyakran ettünk együtt, sőt egyszer engem is kis híján elnassoltál, de azt hiszem, ezt az emléket tartogassuk máskorra. – És volt képe újra rákacsintani! – Oké, akkor hozom a tálcákat.

– Csak egy van... – kezdte Helena, aztán torkán akadt a szó, mert rájött, mire utalt a férfi.

A vér az arcába szökött. Jóllehet úgyis hiába mondott volna bármit, mert Theo már megint eltűnt a konyhában. Hallotta, ahogy nyitogatni kezdi a szekrényeket és fiókokat.

– Vöröset vagy fehérbort kérsz?

Helena a fogát összeszorítva követte a férfit a szűk helyiségbe.

– Hol vannak a borospoharak? – kérdezte Theo értetlenkedő arckifejezéssel.

– Mondtam, hogy nincs borom... de ha lenne, akkor sem szeretnék veled borozni. Utoljára mondom, takarodj a lakásomból, vagy...

– Tudod, mi a te bajod? – Theo kinyitotta a félig teli mosogatógépet, és kivett belőle két koszos poharat. – Hogy túlságosan feszült vagy. Az elkövetkező hónapokban sokat leszünk együtt. Sokkal gyorsabban telik majd az idő, ha egy kicsit lazítasz.

– Lazítsak? Most viccelsz?

A férfi a csap alá tartotta a poharakat.

– Ne aggódj, *agapi mou*, amint ettünk, és átbeszéltük a terveinket, békén hagyjak.

– Még nem egyeztem bele, hogy elvállalom a munkát.

– De bele fogsz. – Theo nagyon magabiztosnak tűnt. – Hacsak nem akarod végignézni, ahogy a céged csődbe megy. És ez azzal jár majd, hogy elveszíted a munkádat, a lakásodat, bedől a hiteled... Soroljam még?

Helena ugyanis hitelt vett fel a tanulmányaira, így rengeteg adóssága volt. A havi fizetése felerészben elment aprócska lakásának bérleti díjára, a többit meg elvitte az adósság és a megélhetés egyéb költségei. Megtakarítása ily módon alig volt. Legfeljebb egy hónapot élhet túl munka nélkül, aztán fel kell adnia a bérelt lakását, és vissza kell költöznie a szüleihez. Ami nagyon nehezebbé esett volna, mert a függetlenség mindig is elsődleges volt számára.

Amikor elmosta a poharakat, Theo kinyitotta az ételes dobozt, és kivett belőle két borosüveget meg két lefedett alutálcát.

– Egy thai étteremből rendeltem.

A thai konyha volt Helena kedvence.

– Nem vagyok éhes.

– Nem kötelező enni – felelte a férfi vállat vonva. – De én fogok, mert majd éhen halok.

Helena ingerülten felhorkant.

– Mivel úgy tűnik, megsüketültél, és nem akarsz elmenni, legalább átöltözöm.

Egy pillanattal később becsapta maga mögött a fürdő ajtaját. A lakás falai olyan vékonyak voltak, hogy a rezgés hatására megcsörrentek a mosogatóban álló poharak.

Theo kinyitotta a fehérbort, és teletöltötte mindkét poharat. Miután nagyot kortyolt, egyik

kezével megdörzsölte a tarkóját, és lehunyta a szemét.

Vajon Helena levette már azt a csúnya köntöst? Netán ebben a pillanatban meztelen?

Emlékezett a lány lenyűgöző testének minden egyes négyzetcentiméterére, beleértve a bal mellén lévő apró anyajegyét és a jobb csípőjén lévő heget, amely egy gyerekkori biciklis balesetből származott. Nem volt semmi olyan Helena Armstrongon, ami ne égett volna bele Theo agyába.

Az idő nem halványította el az emlékeit a lányról, akit egykor imádott. Amikor bosszantotta, és látta, hogy dühös pír jelenik meg az arcán, eszébe jutott, milyen rózsákat varázsolt a bőrére a szenvedély, amikor az ajkával vagy az ujjával kielégítette.

Kihúzta magát, és mély levegőt vett, hogy elnyomja az ágyékában lüktető késztetést, és megszabaduljon Helena mámorító illatától, mely az érzékeit simogatta. Hamarosan újra megízlelheti őt, de addig talán jobb, ha nem járkal itt fel és alá látványosan izgalmi állapotban.

Bevitte a poharakat és a borosüveget a nappaliba, ahol egy kis kanapé és egy karosszék állt egy alacsony dohányzóasztal mellett. Letette rá az ételt és az evőeszközöket, valamint a tálcát, amiről a lány korábban beszélt. Aztán leereszkedett a kanapéra, mely olyan régi volt már, hogy a rugói teljesen megadták magukat. Ebben a pillanatban Helena visszatért. A csúnya köntöst egy ugyanolyan csúf piros pólóra és egy még annál is szörnyűbb fekete-fehér kockás leggingsre cserélte. Tisztában volt vele, hogy a lány kifejezetten az ő tiszteletére választotta ki a legborzasztóbb ruhadarabjait. De hiába, mert még ezek sem halványítottak semmit a szépségén.

Theo arra a következtetésre jutott, hogy a padló kényelmesebb lesz, mint a kanapé, ezért elhelyezkedett a szőnyegen, és kinyújtotta hosszú lábát.

Aztán nekilátott a *phat kaphraó*nak, a thai utcai ételnek, amelyet a bangkoki hátizsákos utazásai során fedezett fel. Ebben a *phat kaphraó*ban nem volt meg az a friss csiliíz, amit annyira szeretett, de azért elégedett volt a minőségével.

Helena dühösen nézett rá.

– Egy dolgot tisztázzunk! Ha... és ez még egyáltalán nem biztos... szóval ha elvállalom a megbízást, akkor kizárólag munkakapcsolatban állunk majd. Nem flörtölhetsz velem. Tudom, hogy a flört az alapelemed, része a személyiségednek, de ebben a helyzetben nem helyes.

– Nem ígérhetek olyat, amit nem tudok betartani.

– Pedig ez a feltételem.

– Ezt a feltételt sajnos nem tudom teljesíteni. És enned kellene, mielőtt kihűl.

– Nem vagyok éhes – ismételte meg Helena anélkül, hogy a tányérra pillantott volna.

Félt ugyanis, hogy korogni kezd a gyomra. A fenébe, a futár érkezése óta nemcsak Theo arcvizét kellett elviselnie, hanem a kedvenc ételének finom illatát is! El sem hitte, hogy a férfi emlékszik rá, mennyire szereti a thaiföldi fogásokat. Amennyi nővel a férfi azóta randizott, ő már bizonyára csak egy homályos emlék lehet a számára – egy a sok közül. Az is meglepte, hogy Theo egyáltalán emlékszik a nevére.

Az ételhez nem nyúl, de a borát megissza, döntötte el. Theo mindig minőségi dolgokat vásárolt, így biztos lehet benne, hogy a bor kiváló. Elvette a poharát az asztról, és az ajkához emelte. Theo csillogó szemmel figyelte minden mozdulatát.

– Vissza a feltételhez – mondta gyorsan Helena.

– Amit nem fogok teljesíteni.

Egy újabb nagy adag csilis és thai bazsalikom csirke tűnt el a férfi szájában.

– Az alkalmazottakkal flörtölni nemcsak helytelen, de szakszerűtlen is, és szexuális zaklatásnak minősül.

Theo vigyorogva ivott egy nagy kortyot a borából.

– Önálló vállalkozó leszel, nem alkalmazott.

– Szerintem a menyasszonyodat nem fogja érdekelni a különbség, ha rájön, hogy kikezdesz velem. A férfi összevonta a szemöldökét, és magába lapátolt egy újabb adag ételt.

– A menyasszonyomat? Nincs menyasszonyom.

– Sajnálom – mentegetőzött Helena. – Amikor azt mondtad, hogy házat építesz a félszigeten, téves feltételezésbe bocsátkoztam.

– Az üzleti élet első szabálya – oktatta Theo –, hogy soha ne feltételezz semmit. Nem áll szándékomban megházasodni. Úgyhogy nyugi, *agapi mou*, akár egész nap nyugodtan flörtölhetek veled.

– És mi lesz a barátnőd érzéseivel?

Theo ezúttal hangosan kinevette.

– Egy nem létező barátnőnek érzései sem lehetnek.

Helena büszkesége nem engedte, hogy beismerje, hány képet látott a bulvársajtóban a különféle nőcskéiről. Így hát teljesen közömbös arcot vágott.

– Komolyan nincs barátnőd?

A férfi szeme gúnyosan megcsillant.

– Zavarna, ha lenne?

– Ne légy nevetséges! – fakadt ki Helena. – Csak szerintem kegyetlenség, ha egy lánnyal kapcsolatban vagy, a másikkal pedig flörtölsz.

– Eddig csak egy lánnyal volt kapcsolatom, és ő elhagyott. – Theo ismét kacsintva felemelte a poharát, és élvezte, hogy ismét felfedezheti Helena arcán a pírt. – Soha nem követem el kétszer ugyanazt a hibát.

Helena ajka vékony vonallá keskenyedett.

– Látom, nagyon érdekel a szerelmi életem... De egyetérték veled. – A férfi elmosolyodott. – Kegyetlen dolog a partnert félrevezetni. Az őszinteség mindig a legjobb, nem gondolod?

A lány nyelt egy nagyot. Theo elégedetten figyelte. Ha Helena kezdettől fogva őszinte lett volna hozzá, soha nem kérte volna meg a kezét. És nem élte volna át azt a megaláztatást, hogy az oltár előtt állva várjon a menyasszonyra, aki soha nem jött el.

Theo lenyelte az utolsó falat csirkét, kiürítette a borospoharát, és felállt.

– Most elmegyek – jelentette be.

Helena felemelte a fejét. Annyi sebezhetőség volt a szemében, hogy a férfi torka elszorult. Sietve leküzdötte a szorongató érzést, mielőtt az gyökeret verhetett volna a lelkében.

A kabátjáért nyúlt, és belebújt.

– Az asszisztensem holnap jelentkezik a szerződéssel kapcsolatban.

A lány keze megremegett, miközben megigazította a szemüvegét, majd ismét elfordította a fejét.

– Nos, akkor viszlát.

– *Kalinikta, agapi mou!*

Theo végigsétált a keskeny folyosón, és begombolta a kabátját. Amikor az ajtóhoz ért, halk lépteket hallott maga mögött.

Helena közvetlenül mögötte állt meg.

– Miért csinálod ezt? – kérdezte elgyötörten.

A férfi megfordult, és ránézett. Csak nézte-nézte azt a gyönyörű arcot, amibe annak idején beleszeretett. Hihetetlen, de az idő csak megszépítette Helenát. Theo egyik ujjával végigsimított az ajkán, és élvezte, hogy összerezzen az érintése nyomán.

– Megígérted, hogy házat tervezel a félszigetemre – felelte. Aztán lehajolt, hogy a fülébe súgja:

– És még mindig tartozol nekem a nászéjszakával.